

skulde udrede f. Eks. det, der svarer her-til, i Forhold til deres Mititærudgifter. Men Forholdet er jo da ogsaa det, at jo mindre et Land er, des mindre ere de Forventninger, der fra dette Lands Side kunne knyttes til de militære Bevillinger. Vi, som ere Borgere i det lille Land, kunne føle det som vor Pligt og som en sørgelig Nødvendighed for dette lille Land efter vore Kræfter og Forhold at tage Del i det uhyggelige militære Kapløb, men jo mindre Landet er, des mindre Illusioner kan man gøre sig om, hvad der for dette Lands Vedkommende kan vindes ved de militære Bevillinger. Af denne Grund, da det lille Lands Interesse i Fredsbevægelsens Fremme ikke er mindre, men større end det store Lands, forekommer det mig, at naar man nu rejser Tanken om ved større Bevillinger til Fredsbevægelsen at give denne et forhaabentlig stærkt Skub fremad, er det naturligt, dels, at det er de mindste Lande, der gaa i Spidsen, og dels, at de Beløb, der bliver Spørgsmaal om, blive lige saa store for de smaa som for de store Landes Vedkommende. Set fra dette Synspunkt er denne Bevilling paa $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. altsaa lovlig lille i Forhold til det, som Richard Barthold antydede i London i 1906. Jeg vil da ogsaa sige, at den Tanke, jeg fremsatte ved Forsvarslovens første Behandling, gik ud paa en Bevilling paa $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., men da enkelte af dem af mine politiske Meningsfæller, som jeg henvendte mig til, mente, at det maaske kunde gøre Tanken noget antageligere for dette Ting, naar vi nedsatte Beløbet til $\frac{1}{4}$ Mill., og da det maa erkendes, at ogsaa en Bevilling af denne Størrelse til et saadant Formaalets Fremme, baade i Forhold til Landets Størrelse og til Sagen selv, vil kunne være af nogen Betydning, have vi indskrænket os dertil.

Richard Bartholdt henviste i 1906 til, hvilke betydelige Fremskridt man kan ikke blot sige den europæiske Fredsbevægelse — det var en Amerikaner, der talte — ja ikke en Gang blot den amerikansk-europæiske, nej, Verdensfredsbevægelsen har gjort i de sidste Aar, og denne Bevægelse er bleven ved at skride fremad. Medens han den Gang talte om 20 vedvarende Voldgiftstraktater, der da var afsluttede, er det jo nu mere end det tredobbelte Antal. Han mener, at Størstedelen af disse store Resultater skyldes den interparlamentariske Unions Indflydelse, og han mener derfor, at de Beløb, som efter hans Tanke fra de forskellige Lande burde stilles til Raadighed til Fremme af

den internationale Fredsbevægelse, burde stilles til Raadighed for den interparlamentariske Union. Denne Organisation er, siger han, værdig til at vælges til den Kanal, gennem hvilken Folkene og Regeringerne ville indrømme den væsentlige Støtte til den internationale Freds og Retfærdigheds Kasse. Naar man altsaa med Hensyn til det her foreliggende Ændringsforslag vil sige: Ja, her foreslaa I nu en Bevilling paa indtil $\frac{1}{4}$ Mill. Kr. til Fredsbevægelsens Fremme, men det er jo ganske hen i det blaa, I angive jo ikke, til hvilke specielle Øjemed denne Bevilling skal anvendes, da vil jeg svare, at dette er i fuld Forstaaelse og Overensstemmelse med den Tanke, der blev fremført paa den interparlamentariske Konference i London i 1906 og der fandt enstemmig Tilslutning. Tanken var den, at de Pengebeløb, som de enkelte Nationer vilde afse, skulde stilles til Raadighed for den interparlamentariske Union. Denne har jo en dobbelt Organisation. Den afholder ikke blot interparlamentariske Konferencer, men der er ogsaa det interparlamentariske Raad, hvor der møder frem to Mænd fra hver af de Nationer, der ere med i Forbundet, og dette interparlamentariske Raad vil meget vel kunne anvendes til at disponere over de Penge, som saaledes stilles til Raadighed for Fredsbevægelsen. Min Tanke var da den, at enten skulde man lade dette interparlamentariske Raad fremsætte Forslag med Hensyn til Pengenes Anvendelse, eller ogsaa skulde man samle en mindre Forsamling, repræsenterende de Lande, der have underskrevet Nord- og Østersøtraktaterne, under Hensyn til, at det navnlig er disse Lande, af hvis Velvillie vort Lands Eksistens er afhængig. Imidlertid er det her ladt aabent, hvilken Vej man vil gaa. Kun dette er sagt, at Pengene skulde stilles til Raadighed for den internationale Fredsbevægelse. Det er da forudsat, at et internationalt Organ, enten det interparlamentariske Raad eller et andet, en snævrere Kreds, men dog et internationalt Organ, fremsætter Forslag om, hvorledes Pengene skulde anvendes, og at saadanne Forslag derefter optages paa Finansloven for at bevilges af en lovgivende Magt.

Efter at jeg ved denne Sags første Behandling havde fremsat Tanken om, at man i dette lillebitte Land skulde gaa til i større Omfang at realisere den Tanke, der saaledes har vundet hele den interparlamentariske Unions Tilslutning, har Fredsvennen Frederik Bajer efter min Foranledning rettet Spørgsmaal til Freds-